

Arrest

nr. 62 173 van 26 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 januari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is op 17 oktober 2008 in het buitenland gehuwd met mevrouw A.S., van Nederlandse nationaliteit, geboren op X te Helmond (Nederland), wonende te X.

1.2. Verzoekers partner deed op 5 december 2008 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

1.3. Verzoeker zelf deed op 2 oktober 2009 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van mevrouw A.S.

1.4. Op 22 juli 2010 werd een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) ten aanzien van verzoekers partner.

1.5. Uit het administratief dossier bleek immers dat de vrouw van verzoeker OCMW steun had aangevraagd. Zij werd op 19 mei 2010 gevraagd om nieuwe bewijsstukken voor te leggen om na te gaan of zij wel voldeed aan de voorwaarden gesteld in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. Uit de aangeleverde documenten bleek dat zij sinds 21 mei 2010 een leefloon categorie 'samenwonende' ontvangt. Zij legde bovendien een arbeidscontract voor, in de vorm van een oproepovereenkomst, voor bepaalde tijd bij een Nederlandse werkgever, meer in het bijzonder voor de periode 2 juni 2010 tot 2 december 2010. De partner van verzoekster kon niet bewijzen dat zij op basis van die overeenkomst over voldoende inkomsten zou gaan beschikken. Geconcludeerd werd dat verzoekers echtgenote niet had aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat zij ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

1.6. Op 30 juli 2010 werd ook ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

1.7. Tegen die beslissing diende verzoeker op 16 augustus 2010 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.8. Verzoeker diende in zijn hoedanigheid van echtgenoot op 15 september 2010 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te Lommel.

1.9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 3 december 2010 bij arrest nr. 52 341 het beroep tot nietigverklaring dat gericht was tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 22 juli 2010.

1.10. Op 28 januari 2011 kreeg verzoekers echtgenote en derhalve ook verzoeker op 31 januari 2011, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 15.09.2010 door A.K, geboren te B., op 29.05.1978 en van Marokkaanse nationaliteit geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

De echtgenote, in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd zelf het verblijf geweigerd op 28.01.2011. Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij haar voegen, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991, de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de schending van 'de algemene beginselen van behoorlijk bestuur'.

2.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe:

"Eerste middel: schending van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (artikel 3 van de wet van 29.07.1991). Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

bestuurshandelingen. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschreiding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr. 11.519.). Dat de dienst Vreemdelingen Zaken ten onrechte geoordeeld heeft dat het verblijfsrecht van verzoeker dient ingetrokken te worden. De echtgenote van verzoeker kon wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikken en zij heeft voldoende bewijsstukken bijgebracht waaruit duidelijk blijkt dat zij steeds voldeed aan de voorwaarden van artikel 40§ 4 eerste lid van de wet van 15.12.1980. Aangezien niet voldaan is aan de materiële motiveringsplicht. Op basis van een zeer korte motivering en onvoldoende onderzoek komt tegenpartij tot de vaststelling dat het verblijfsrecht van verzoeker dient ingetrokken te worden. De beslissing is slechts zeer kort en omvat enkel standaard bewoordingen zonder enige verder motivering. Uit de bijgebrachte documenten bij het beroep tot nietigverklaring van de echtgenote van verzoeker tegen de beslissing dd. 28.01.2011 blijkt wel degelijk dat de echtgenote verzoeker steeds gewerkt heeft en over de nodige bestaansmiddelen kon beschikken.. De echtgenote van verzoeker heeft vanaf begin augustus 2010 terug gewerkt en heeft een voldoende inkomen. Aangezien tegenpartij dan ook op een lichtzinnige wijze tot de vaststelling gekomen is dat er niet voldaan zou zijn aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden. De motivering van tegenpartij is dan ook zeer lichtzinnig tot stand gekomen zonder ernstig onderzoek of effectieve elementen waaruit zou moeten blijken dat echtgenote van verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 § 4 eerste en tweede lid van de wet van 15.12.1980. Zowel huidige bestreden beslissing als de beslissing dd 28.01.2011 omtrent de echtgenote van verzoeker werd lichtzinnig genomen. Huidige bestreden beslissing werd helemaal niet gemotiveerd. Er werd enkel verwezen naar de beslissing dd 28.01.2011 met betrekking tot de echtgenote van verzoeker. De bestreden beslissing dient dan ook nietig verklaard te worden. Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing. Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht (...)"

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat:

"Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

De echtgenote, in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd zelf het verblijf geweigerd op 28.01.2011. Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij haar voegen, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 1 ° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene"

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is

voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

2.4. Voorts meent verzoeker dat de bestreden beslissing van 31 januari 2011 niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft. Hij stelt dat zijn echtgenote wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Hij meent dat de beslissing zeer kort is en enkel standaardbeoordelingen omvat. Hij meent dat de beslissing niet gemotiveerd werd daar er enkel verwezen werd naar de beslissing op 28 januari 2011 met betrekking tot zijn echtgenote.

2.5. De Raad merkt op dat verzoeker zich onder meer richt tegen de beslissing die genomen is ten aanzien van zijn echtgenote. Hij stelt dat die beslissing lichtzinnig is genomen. Verwerende partij merkt hierbij op dat met de loutere vermelding dat de bestreden beslissing een stereotiepe of gestandaardiseerde motivering bevat, op zich geen schending van de formele motiveringswet wordt aangetoond. Verwerende partij verwijst naar de volgende rechtspraak: *"Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is"* (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821 e.a.).

2.6. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet vastgesteld dat verzoekers echtgenote, in functie van wie verzoeker de aanvraag heeft ingediend, het verblijf geweigerd werd waardoor verzoeker zich niet bij haar kan voegen en het recht op verblijf geweigerd wordt. Het arbeidscontract dat verzoekers echtgenote bijvoegde, dateert van 9 februari 2011, terwijl de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker dateert van 31 januari 2011 en ten aanzien van verzoekers echtgenote van 28 januari 2011.

2.7. Waar verzoeker stelt dat zijn echtgenote steeds heeft gewerkt en over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken, geldt dat de beslissing geenszins betwist dat verzoekers echtgenote in het verleden gewerkt heeft. Zoals *supra* blijkt, werden de contracten die door de echtgenote van verzoeker werden voorgelegd één voor één in beschouwing genomen door het bestuur, onderzocht en gewogen, doch niet als voldoende bevonden om aan haar een verblijfsrecht toe te kennen. Aangezien verzoeker zijn verblijfsrecht aanvraag in functie van zijn echtgenote is het logisch dat aan verzoeker het verblijfsrecht geweigerd werd daar zijn Nederlandse echtgenote tevens verblijfsrecht werd ontzegd daar zij niet kan aantonen niet ten laste van het Belgische bijstandsstelsel te zullen vallen, gelet op haar inkomsten.

2.8. De Raad merkt op dat verzoeker de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits hij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (zie o.a. RvS 2 februari 2007, nr. 167.407; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Verzoeker maakt niet aannemelijk als zou de beslissing gebaseerd zijn op een verkeerde feitelijke voorstelling, waardoor het bestuur geen schending van de materiële motiveringsplicht verweten kan worden. Het oordeel van het bestuur in de bestreden beslissing is evenmin kennelijk onredelijk van aard. Het bestuur geeft duidelijke de wettelijke en feitelijke redenen weer waarom verzoeker precies geen aanspraak kan maken op het gevraagde verblijfsrecht.

2.10. Wat betreft het bijgebrachte arbeidscontract van verzoekers echtgenote met de BV (...) dient opgemerkt te worden dat dit contract dateert van 9 februari 2011. De bestreden beslissing van verzoekers echtgenote werd echter reeds genomen op 28 januari 2011. Zodoende kan aan het bestuur niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met dit gegeven louter gelet op het feit dat dit

hem niet bekend was. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit impliceert logischerwijs dat dit stuk niet aan de beoordeling van het bestuur onderworpen werd. Het staat verzoeker en diens echtgenote evenwel steeds vrij dit stuk ter beoordeling te brengen van het bestuur op de daartoe voorziene wijze.

2.11. Verzoeker verwoordt de verdere toelichting van zijn middel als volgt:

“Schending van de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de vreemdelingenwet. De door de Dienst Vreemdelingen genomen beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund en is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen. De Dienst Vreemdelingenaken meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat er niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40 § 4 van de Wet van 15.12.1980 zodat het verblijfsrecht van de echtgenote van verzoeker werd ingetrokken en bijgevolg ook het verblijfsrecht van verzoeker. Uit de bijgebrachte stukken bij het beroep tot nietigverklaring van de echtgenote van verzoeker blijkt voldoende duidelijk dat het bewezen is dat echtgenote van verzoeker wel degelijk voldeed aan alle voorwaarden sinds augustus steeds gewerkt heeft. Dit toont voldoende duidelijk aan dat zij werkgewillig is en dat zij steeds het nodige zal doen om haar eigen inkomen te generen. De echtgenote van verzoeker kon wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikken aangezien zij steeds gewerkt heeft en ook hiervan voldoende bewijzen heeft bijgebracht. Dat indien de beslissing dd. 28.01.2011 mbt. de echtgenote van verzoeker nietig dient verklaard te worden ook de beslissing dd. 28.01.2011 mbt. verzoeker nietig is. De Dienst Vreemdelingenaken is op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware feitelijke toestand, tot een verkeerde vaststelling gekomen en heeft ten onrechte het verblijfsrecht van verzoeker ingetrokken. Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat er wel degelijk sprake is vervulling van de voorwaarden van artikel 40 § 4 van de wet van 15.12.1980 van de echtgenote van verzoeker en de echtgenote wel degelijk gerechtigd is om in het rijk te verblijven zodat ook verzoeker overeenkomstig artikel 42 van de wet van 15.12.1980 gerechtigd is om in het rijk te verblijven. Dat de Dienst Vreemdelingenaken aldus de regels van behoorlijk bestuur heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken. Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur. De Dienst Vreemdelingenaken gaat bijgevolg duidelijk te ver in zijn gevolgtrekking en verzuimt zijn beweegredenen voldoende duidelijk te maken. Dergelijke houding van de Dienst Vreemdelingenaken is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur. Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt.

2.12. Waar verzoeker meent dat “de beginselen van behoorlijk bestuur” geschonden werden, blijft hij echter danig in gebreke enig toelichting dit onderdeel van het middel te verschaffen.

2.13. De loutere vermelding dat er sprake is van een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur volstaat niet om te voldoen aan voorwaarde dat een volwaardig onderdeel van het middel een minstens nominaal en tevens voldoende precies, een geschonden wetsbepaling of rechtsregel dient aan te duiden. Alsook de wijze waarop de besteden beslissing deze rechtsregel of die wetsbepaling concreet zou schenden. Het is de Raad niet duidelijk welke specifiek beginsel of beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zijn door de thans bestreden beslissing, zodat een gericht verweer tegen het dit onderdeel van het middel door de verwerende partij met een ontoelaatbare onduidelijkheid behept is, dewelke in het raam van de rechten op verdediging niet kan getolereerd worden.

2.14. De gehanteerde algemene vermelding maakt zodoende niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 en artikel 39/69 §1, 4° van de vreemdelingenwet (zie ook bv. RvS 20 juli 1994, nr. 48.643, RvS 2 juni 1993, nr. 43.137 van 2 juni 1993, R.A.C.E. 1993, z.p.). Dit onderdeel van het middel is dan ook om bovenstaande redenen onontvankelijk.

Het eerste middel is deels onontvankelijk en voor het overige niet gegrond.

2.15. In een tweede middel werpt verzoeker een schending op van de artikelen 5 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.16. Verzoeker licht dit middel als volgt toe:

“schending van artikel 5 en 8 E.V.R.M. Verzoeker kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid. Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer nergens meer terecht kan. Verzoeker woont reeds verschillende jaren hier in België en huurt hier een woning samen met zijn echtgenote. Verzoeker heeft hier haar sociale contacten opgebouwd. Verzoeker zal terug naar Marokko dienen te keren terwijl zijn echtgenote naar Nederland zal dienen terug te keren. Het verblijfsrecht van verzoeker intrekken is duidelijk een schending van het EVRM. Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zouden keren naar haar land van herkomst. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven. Verzoeker vormt reeds geruime tijd een feitelijk gezin met zijn echtgenote die van Nederlandse nationaliteit is en zij wonen reeds enige tijd in Lommel. Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd. Tevens heeft verzoeker het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Tevens is het zo dat de banden die verzoeker in de jaren heeft opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent. Indien verzoeker zouden moeten teruggaan naar zijn land van herkomst zou dit de familie van verzoeker uit mekaar scheuren aangezien hij naar Marokko zal dienen terug te keren en zijn echtgenote naar Nederland. Dat dit middel dan ook gegronnd is”.

2.17. Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in. Verzoeker beperkt zich tot de loutere bewering als zou bij uitvoering van de bestreden beslissing zijn recht op veiligheid en vrijheid zonder meer geschonden worden. Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad dan ook op dat verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mag *"prima facie (...) worden besloten dat de (...) aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist."* (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

2.18. Artikel 8 van het EVRM bepaalt vooreerst als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.19. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.20. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.21. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.22. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.23. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.24. Verzoeker verblijft sinds eind 2009 in België, hij woont samen met zijn Nederlandse echtgenote en hij heeft inmiddels een band met België opgebouwd, waardoor de bestreden beslissing een inmenging in zijn privé- en gezinsleven in België zou uitmaken.

Uit het voorgaande kan in deze stand van het geding worden besloten dat de bestreden beslissing een inmenging is in het privéleven van de verzoekende partij. Aangezien deze inmenging een weigering van een voortgezet verblijf in de zin als hiervoor betreft, dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

De legaliteit noch de legitimiteit van de bestreden beslissing worden betwist.

Wat de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing betreft, houdt dit een toets van de evenredigheid in. De bestreden beslissing moet derhalve de Raad toelaten te onderzoeken dat de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de belangen van de verzoekende partij en de belangen van de Belgische staat anderzijds.

2.25. Verzoeker komt in zijn betoog echter niet verder dan te stellen dat:

“Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer nergens meer terecht kan. Verzoeker woont reeds verschillende jaren hier in België en huurt hier een woning samen met zijn echtgenote. Verzoeker heeft hier haar sociale contacten opgebouwd. Verzoeker zal terug naar Marokko dienen te keren terwijl zijn echtgenote naar Nederland zal dienen terug te keren. Het verblijfsrecht van verzoeker intrekken is duidelijk een schending van het EVRM. (...) Verzoeker vormt reeds geruime tijd een feitelijk gezin met zijn echtgenote die van Nederlandse nationaliteit is en zij wonen reeds enige tijd in Lommel. Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd. Tevens heeft verzoeker het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Tevens is het zo dat de banden die verzoeker in de jaren heeft opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent. Indien verzoeker zouden moeten teruggaan naar zijn land van herkomst zou dit de familie van verzoeker uit mekaar scheuren aangezien hij naar Marokko zal dienen terug te keren en zijn echtgenote naar Nederland (...).

2.26. Verzoeker beweert dan wel dat hij niet terug zou kunnen naar Marokko maar brengt daar geen enkel bewijs van bij. Hij toont niet eens met een begin van bewijs aan dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Marokko. Hij woont in feite pas sedert eind 2009 in België. Uit geen enkel gegeven of aangevoerd stuk blijkt dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Marokko om zich via een nieuwe procedure en mits het aantonen van voldoende bestaansmiddelen van diens echtgenote relatief snel weer naar België kan terugkeren. Bovenal geldt echter dat het niet aannemelijk is noch aangetoond wordt door verzoeker dat diens Nederlandse echtgenote, met wie hij toch getrouwd is en zodoende een duurzame levensgemeenschap wenst te vormen, geen enkele terugvalbasis heeft in Nederland, land waarvan zij onderdaan is en waar zij het leeuwendeel van haar leven heeft gewoond. Verzoeker toont evenmin aan dat hij en zijn echtgenote die ook een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, werkelijk gescheiden zullen worden.

2.27. Evenmin brengt hij enig bewijs of verklaringen bij die zouden weerleggen dat verzoeker en diens echtgenote niet samen in Nederland zouden terechtkunnen. Het bestuur heeft terecht afgewogen en geoordeeld dat in deze door het nemen van de bestreden beslissing de belangen van verzoeker niet opwegen tegenover de belangen van de Belgische staat. Temeer nu verzoeker niet kan aantonen dat zijn echtgenote, in functie van wie hij de voorliggende aanvraag ingediend heeft, over voldoende bestaansmiddelen beschikt om, al dan niet samen met zijn echtgenote, niet ten laste van het Belgische bijstandstelsel te vallen. Verzoekers echtgenote kan immers voor zichzelf al geen voldoende aantonen.

Verzoeker maakt dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC